

Opgaver, der ligge for, hvorimod de fleste af de juridiske Kandidater have gaaet i Skole, lige indtil de blive Kandidater i Tyverne, og først saa skulle ind i det praktiske Liv. Vi hørte jo her forleden Dag ved Behandlingen af Loven om det lærde Skolevæsen, at det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen) oprullede et Billede for os om, hvor uvidende Studenterne mange Gange kunde være paa rent praktiske Ting, fordi de ikke have hørt om dem. Jeg læste ogsaa for nogle Aar siden en Artikel af en Overretssagfører i „Politiken“, hvori han kritiserede det juridiske Studium og hævdede, at de unge Menneskers Retsbegreber blev nærmest forkludrede ved Studierne; et Retsbud maatte i mange Henseender anses for en meget bedre juridisk Raadgiver end de nybagte juridiske Kandidater, der vare saa farlige for deres Omgivelser, at de burde forsynes med en Visk Halm bag Ørene ligesom Heste, der ville bide.

Det var en Overretssagfører, der udtalte denne Dom over det juridiske Studium. Selv om det nu ikke er saa galt, hvad jeg ikke tror, det er i al sin Almindelighed, tror jeg dog, at man maa kunne være enig om, at en dansk Jurist med 1ste Karakter med den praktiske Uddannelse, som han har ved Siden af Studiet, vil have bedre Betingelser for at blive en Vejleder for Befolkningen i juridiske Spørgsmaal, end en juridisk Kandidat med 2den Karakter, fordi han kan lidt Græsk og Latin og Romerret ved Siden af. Det vilde derfor være det rette, om de nuværende Underretssagførere fik Lov til at procedere for Landsretterne, hvor de bo, hvis de skulle vente fremtidig at have noget at bestille for Folk. Den danske Jurist med 1ste Karakter burde for Fremtiden have samme Ret som de latinske Jurister, der kun have 2den Karakter. Jeg tror ikke, der vilde ske nogen Skade derved, og jeg tror, at Befolkningen vilde være tjent dermed.

Jeg har ment at fremkomme med disse Bemærkninger ikke særlig eller alene for Underretssagførernes Skyld, dem have vi for Resten heller ingen af her i Salen til at tale deres Sag, og der var, saa vidt jeg ved, heller ingen i Kommissionen, men jeg har særlig fremdraget dette for Befolkningens Skyld. Jeg tror ikke, vi kunne være tjente med saa ofte at møde, uden at det bliver paataalt, det akademiske Overklassevæsen, der har en saa stor Autoritet paa sig, men som vi i det praktiske Liv saa tit se ikke holder Stik. Naar vi

faa det ny System gennemført, og jeg haaber, det maa ske snart, er Befolkningen ikke tjent med at skulle være nødt til at give Afkald paa de Raadgivere, som den har været godt tjent med i mange Aar, de gamle prøvede Underretssagførere, der have staaet os bi i mange Aar, og være tvungne til at ty til disse juridiske Kandidater, der staa med disse forskellige Kundskaber, som de ikke have stor praktisk Brug for. Jeg tror ikke, vi kunne have nogen Fordel deraf, jeg er overbevist om, at det Arbejde, de skulle gøre for os, bliver ikke bedre end det, vi fik gjort hos Underretssagførerne, i alt Fald bliver det ikke billigere.

Jeg vil slutte med at haabe, at der under Sagens videre Gang maa findes Lejlighed til at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse. For øvrigt vil jeg ønske, at det maa lykkes den højtærede Justitsminister at føre denne Reform lykkelig gennem Tingene, og at han maa faa Æren for at bringe denne store Reform ud i det praktiske Liv, idet jeg tror, at han maaske frem for nogen anden har Betingelserne for at faa den til at virke, som Hensigten er baade her fra Rigsdagen og fra Befolkningens Side, saa at Reformen virkelig kan blive til Lykke og Velsignelse for det store menige Folk, der skal drages ind under denne Reform, og hvem den særlig skal blive til Nytte og Gavn.

H. Madsen: Naar jeg har begæret Ordet, er det foranlediget ved, hvad vi hørte den højtærede Justitsminister udtale i Gaar om Mindretallets Forslag om Edens Afskaffelse. Jeg hører til dette Mindretal, og jeg tror, at det er en Sag af stor Betydning for Befolkningen. Jeg skal ikke nægte, at jeg blev ikke lidt bedrøvet ved at høre den højtærede Justitsminister bruge saa stærke Ord, som han gjorde. Han er jo nemlig stærk i at bruge originale Udtryk som dette „at knække Halsen paa hele Retsreformen“. Jeg vilde meget nødig, at det skulde faa dette Udfald. Jeg hører til de Folk, der meget nødig vil lægge Sten i Vejen for den højtærede Justitsminister saa vel som for den hele Regering paa deres Vej for at faa noget gennemført, som Befolkningen synes om, men her er netop et Spørgsmaal, som for mig er en Samvittighedssag, og som jeg ved, at en stor Del af vort Folk ogsaa anser for at være et Samvittighedsspørgsmaal. Jeg kan ikke forstaa, at man skal stille disse Folk, der høre til Folkekirken, i et daar-